

[Socialministeren]

riode fra 1988 til 1995, havde til formål at begrænse aftrapningen af pensionsydelse for pensionister med ekstrairtdægtter. Fradragsbeløbene for de nævnte ydelser skulle derfor forhøjes. For så vidt angår pensionstillæg skulle forhøjelserne ske gradvis i perioden 1991-95.

I foråret vedtog Folketinget en ændring af pensionsloven, jf. lov nr. 128 af 12. marts 1988, hvorefter bl.a. samspilsløsningen blev yderligere forbedret og fremrykket. For pensionstillægget betød lovændringen, at de forbedrede beregningsregler nu skulle have virkning fra 1989 - og løbende indtil 1993. Fra 1989 forhøjes fradragsbeløbene således for pensionstillæg. Det vil sige, at fra dette tidspunkt vil flere pensionister kunne få pensionstillægget fuldt ud.

Efter pensionsloven er der fastsat et maksimumbeløb for de udgifter, som kommunerne kan få refunderet til personligt tillæg. Maksimumbeløbet, der i loven betegnes som rådighedsbeløbet, beregnes for den enkelte kommune på grundlag af antallet af pensionister med fuldt pensionstillæg. Alene på grund af denne beregningsmetode vil rådighedsbeløbet fra 1989 og hvert år frem til 1993 blive forøget svarende til den stigning i antallet af pensionister med fuldt pensionstillæg, der følger af samspilsløsningen.

Da antallet af pensionister, der er omfattet af reglerne om personligt tillæg, ikke stiger tilsvarende, og da samspilsløsningens regler har gjort det muligt at fastsætte antallet af pensionister, der kunne få personligt tillæg, foreslås, at beregningsmetoden ændres. Rådighedsbeløbet skal i stedet beregnes efter antallet af pensionister, der kunne modtage et fuldt personligt tillæg.

Med forslaget opnås, at rådighedsbeløbet størrelse automatisk vil »tilpasse sig« antallet af pensionister, der er omfattet af reglerne om personligt tillæg.

Jeg skal understrege, at lovændringen alene er af teknisk karakter. Det nuværende niveau for rådighedsbeløbet videreføres således med lovforslaget - svarende til finanslovforslaget for 1989.

Samtidig foreslås, at det i loven præciseres, at der i forbindelse med den gældende bemyndigelsesbestemmelse om fastsættelse af udbetalingsregler for social pension også kan fastsættes regler om størrelsen af personligt tillæg.

Det tilsigtes hermed at begrænse antallet af sager vedrørende personligt tillæg, hvor det tillæg, der skal udbetales, eller det beløb, som pensionisten selv skal betale, er bagatelagtigt.

Det er hensigten at anvende bemyndigelsesbestemmelsen nu til at fastsætte bagatelgrænser for personligt tillæg til dækning af medicinudgifter. For pensionister berettigede til personligt tillæg vil dette medføre, at der ydes *fuldt* personligt tillæg, hvis pensionistens egenandel er bagatelagtig. Tilsvarende vil der ikke kunne udbetales personligt tillæg til dækning af medicinudgifter, hvis tillæggets størrelse er bagatelagtig.

Jeg skal understrege, at forslaget ikke medfører, at der kan eller skal ske ændringer i de gældende regler for tildeling af personligt tillæg til pensionister. Det er således fortsat overladt til det sociale udvalg bl.a. at fastsætte størrelsen af fuldt personligt tillæg.

Også denne del af lovforslaget er udgiftsneutral.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets velvillige og hurtige behandling.

Leif Hermann (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om bygningsfredning. (Kommunal registrering af bygninger m.v.).

(Lovforslag nr. L 145).

Forslag til lov om ændring af lov om kommuneplanlægning. (Bevaringsplanlægning m.v.).

(Lovforslag nr. L 146).

Miljøministerens såkaldte lovpause har ramt de to lovforslag om bygningsfredning, som næsten var færdigbehandlet inden valget den 10. maj 1988.

Ministerens udsættelse af denne lovrevision, som et enigt Folketing forlangte gennemført i 1986, har hidtil manglet enhver begrundelse. Trods al anvendt flid har ministeren behændigt undgået at komme ind på dette emne i sine talrige udtalelser til offentligheden siden indsættelsen i det høje embede.

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg var i realiteten færdig med forslaget i foråret 1988. Der udestod kun enkelte tekniske proble-

[Leif Hermann]

mer med at tilpasse de allerede eksisterende bygningsregistreringer til lovforslagets krav om en generel registrering af bevaringsværdige bygninger fra før 1940.

Forslagsstillerne erkender, at dette kan udgøre et problem. I erkendelse heraf er der foretaget ændringer i bemærkningerne til lovforslaget om bygningsfredning, således at den kommende registreringsvejledning skal sikre, at eksisterende registreringer kan indgå i de kommende registreringer efter forslaget § 21, stk. 1.

De to lovforslag er i enhver henseende identiske med L 179 og L 180 (1987-88, 1. samling).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager lovforslagene, og anbefaler forslagene til Tingets velvillige behandling.

Leif Hermann (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om engangs-embalage og begrænsning af ressource- og miljøproblemer ved reklametryksager.

(Beslutningsforslag nr. B 34).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager beslutningsforslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Skriftlig redegørelse:

Børnepolitisk redegørelse af 15/12 88.

(Redegørelse nr. R 11).

Socialministeren (Aase Olesen):

Indledning

Regeringen ønsker med denne børnerede-gørelse at lægge op til en generel debat om børns vilkår og om børnefamiliernes situation, en debat, der bl.a. bygger på, at børn ikke blot er små voksne, men at barndommen har en selvstændig værdi. Børn har deres egen kultur.

Redegørelsen er en opfølgning af folketingsdebatten den 29. januar 1987 (Folketingets forhandlinger spalte 6353-6550) om den børnepolitiske redegørelse af 18. december 1986. Folketinget opfordrede regeringen til at forstærke indsatsen over for familier med handicappede børn og til at nedsætte en tværfaglig arbejdsgruppe, der inden 1. januar 1988 skulle fremlægge en plan for en forstærket og prioriteret indsats over for børn. Dette førte til nedsættelse af to udvalg.

Udvalget om børns dagligdag afgav sin rapport tidligt i 1988, og det tværministerielle børneudvalg med et særligt ministerudvalg fremlagde i marts 1988 en handlingsplan, der bl.a. tog stilling til forslagene fra udvalget om børns dagligdag. En planlagt forespørgselsdebat i Folketinget i april 1988 om udvalgenes arbejde blev ikke gennemført på grund af udskrivelse af valg.

Den offentlige debat, der fulgte efter de to udvalgs arbejde, har været omfattende og har især drejet sig om børnefamiliernes økonomi og om fordelingen af ansvaret for børnene mellem forældrene og det offentlige. En række faggrupper og organisationer har som led i debatten formuleret deres holdninger til børnepolitikken.

Et andet fremherskende emne i debatten har været de truede familier, det store antal børn, der er anbragt uden for hjemmet, og de regler, som anvendes i tilspidsede situationer, hvor børn må fjernes fra hjemmet uden forældrenes samtykke.

Regeringen nedsatte straks ved sin tiltræden et sagkyndigt udvalg, der skal gennemgå de gældende regler inden for Socialministeriets område og fremsætte forslag til ændringer.

Regeringen ønsker, at debatten om børns retsstilling fortsætter, for at få klarhed over, om der er andre lovgivningsområder, hvor der måtte være brug for en kulegravning. Regeringen planlægger imidlertid allerede nu en oplysende virksomhed omkring børns retsstilling og om vold og overgreb mod børn (bl.a. OBS-udsendelser).

Børns stilling i samfundet er ikke kun et spørgsmål om jura. Lige så vigtigt er det, at børn er synlige. Det forudsætter, at de voksnes verden må vænne sig til at se tingene med børnenes øjne. Børn har deres egen måde at udtrykke sig på. Det kan nok være mere besværligt for voksne at lytte ordentligt efter børnene, men det er på den anden side nødvendigt, hvis børnene skal kunne komme til orde.

I regeringens aftale af 29. juni 1988 med Kommunernes Landsforening indgår et løfte fra regeringen om større valgfrihed for forældre og kommuner på dagtilbudsområdet og om bedre muligheder for kommunernes udgiftsstyring.

Regeringen ønsker på baggrund heraf og med udgangspunkt i børnehandlingsplanen fra